

Temesi Ferenc

A Z A N Y A G M E G M A R A D Á S R Ó L

Kilenc óra és hét perckor Pont Pál, az ismert spanyolviaszk - feltaláló elhatározta, hogy cselekedni fog. Előtte való nap elolvassott egy vezércikket. Először életében. És levonta. A konzekvenciát. Felöltötte a "Tűzpiros Hajnal Szabó KTSZ" által remekbeszabott öltönyét, homlokon lehelte párját ritkító élete párját, és kilépett a szokásos délelőtti.

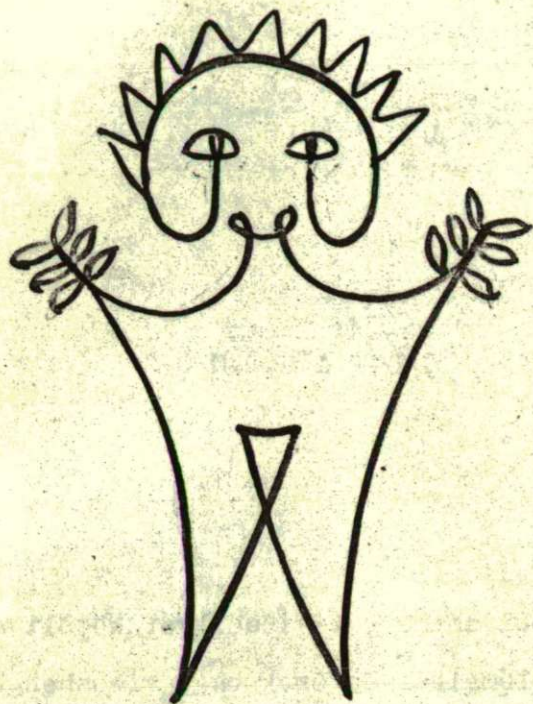
A SEMMIÉRT központi felhőkarcolója felé vett utját, hogy még felvegye az őt megillető nyájas összeget, legutábbi, "Győzelem" elnevezésű mikro-sztereo-alsó-felső-király-ász spanyolviaszkjáért. Kocsija még nem volt. A SEMMIÉRT-hez haladtában senki sem köszönt neki. A feltalálónak. Visszafelé jövet se.

A bankban még egyszer átszámolta a pénzt. Lehetne több is. Na és? Már édes-mindegy. Gondolta. Pedig ez a mindegy nagyon is keserű volt. A sarkon vett egy példányt az "Ujság" címet viselő ujságból, egy boltban pedig másfél méter becsuánföldi import kötelet vásárolt. Azután szabályosan átkelt a - többek között - számára is kijelölt gyalogátkelőhelyen.

A menetidejét pontosan betartó 00 számú villamos jó fék híján csaknem elgázolta. A feltaláló elszalasztotta a lehetőséget. Nem tartotta méltónak önmagához. Inkább a "Tettek Mezeje" elnevezésű közfürdőbe igyekezett. Utközben egyszer köszöntötték. Visszaköszönt.

Két perccel háromnegyed tizenegy után belépett. A "Tettek Mezejébe". Vett egy kádfürdőjegyet, mellé törülköző- és szappanjegyet is - a feltűnést elkerülendő.

Becsukta maga mögött a fülke előterének ajtaját. Végre magam vagyok gondolta. Pedig csak egyedül volt. Leült. Elővette az "Ujságot". Igen. A mai vezércikk is őt ostozta: "Élősködő. Csökevény.

Gyáva. Csak a pénz. Passzív. Alacsony izlésű. Alkotómunkára képtelen." Az utóbbi bántotta legjobban, meg a "csökevény". Hát így állunk. A feltaláló csak bólogatott. Nagyon elszántan. Levette már ismert cégjelzésű zakóját. Mert nagyon melege lett. A góztól. Fogta a kötelet, átment a fürdésre szolgáló helyiségbe és felkötötte a tus rózsájára. Magát.

Tizenkettő óra előtt öt perccel a fürdő kövér alkalmazottja hosszas dörömbölés után benyitott a fülkébe. Egy zakót talált. Meg a tusra kötve egy hurkot. Ennek láttán nagyon megrendült. A hite. Az emberekben. Két forintra saccolta.

A feltalálónak pedig nyoma veszett. Kedvenc presszójában sem látták többet. Pótolhatatlan, mondták. Ideje volt, ezt is mondták. De mindnyájan megnyugodtak abban, hogy eltűnt. Belül nagyon is jól tudták, hogy az anyag nem vesztet el. Csak átalakul.

Az "Ujságban" felhívás jelent meg: "Eltűnt Pont Pál. Ismert feltaláló. Középkorú, átlagos testalkatu. Stb, stb. Különleges ismertetőjele: nem volt rajta zakó."

Ebben a számban még egy helyen foglalkoztak személyével. A vezércikk is róla szólt.

